

Sygn. akt II CSK 3/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Rolniczej Spółdzielni
Produkcyjnej w upadłości likwidacyjnej w K.

przeciwko T. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 11 czerwca 2012 r., sygn. akt [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3.612 (trzy tysiące sześćset dwanaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnienie istnienie przytoczonych wyżej przesłanek o charakterze publicznoprawnym, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany – w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia – po przedstawieniu przebiegu postępowania w sprawie oraz wydanych w niej orzeczeń stwierdził, że błędne są zarówno ustalenia faktyczne Sądów obu instancji, ocena dowodów, która do nich doprowadziła, jak i sposób, w jaki Sądy zastosowały w sprawie prawo materialne, to jest art. 415 k.c. w zw. z art. 11 k.p.c. Sposób argumentacji skarżącego sugeruje, że powołuje się on na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), ale uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala stwierdzić, żeby skarga była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8).

Pozwany stwierdził też, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, należy zakładać, że odpowiadające przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W tym samym akapicie skarżący wskazał, że zagadnieniem kluczowym a nierozstrzygniętym w okolicznościach sprawy jest ustalenie momentu powstania uszczerbku w majątku Spółdzielni, a więc rzeczywistego momentu nastąpienia skutku prawnego bezprawnego czynu, za który pozwany został prawomocnie skazany. W kolejnych dwóch akapitach

uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany zadał dwa pytania o to, z jakim momentem należałoby wiązać powstanie szkody po stronie powoda i na tym zakończył wywód.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w niej istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. też np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Powołanie się na występowanie w sprawie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz zaprezentowania argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Powyższych wymogów nie spełnia samo stwierdzenie pozwanego, że w sprawie występuje zagadnienie prawne. Pozwany nie przedstawił również odrębnego uzasadnienia zagadnień prawnych sformułowanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które by pozwoliło powiązać sygnalizowane przez niego problemy interpretacyjne z przepisami, które miały zastosowanie przy orzekaniu i okolicznościami faktycznymi, które okazały się doniosłe dla rozstrzygnięcia. Jego wywód ograniczył się do uzasadnienia podstawy kasacyjnej, w której zarzucili nieprawidłową wykładnię przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 11 k.p.c. Nie wskazał zatem, w czym wyraża się istota zagadnienia prawnego, na potrzebę rozstrzygnięcia którego się powołali.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, przy czym co do kosztów postępowania stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

